

העירוניות שיתקיימו בשבוע הבא במדרידה

ראשי לניכויים, ואחר כך כסגן הממונה על החיסכון הביטוח. כשפרש מהשירות הממשלתי עבר למשק ההסתדרותי, קיבל על עצמו את ניהול גזוז, חברת ההשקעות של קרנות הפנסיה ההסתדרותיות. משם עשה את דרכו לבנק הפועלים, היה בו אחד מחמשת המנהלים במעמד של מנהל-כללי-שותף.

רוטלוי לעומתו היה בוגר המחזור הראשון של הפקולטה למישפטים של אוניברסיטת ירושלים. תחילה עסק בפרקטיקה פלילית, היה סניגורו של אחד מנאשי מי משפט טבח כפר-קאסם. כשהתמחה בדיני נזיקין ניהל מישפט נגד עיריית תל-אביב, הביא לביטול חוקי העזר העירוניים שאסרו מסחר בבשר חזיר באטליוני העיר וזאת למרות שבהכרתו הוא נשאר נאמן לערכי המסורת והדת. לפני כשש שנים היה אחד מסניגוריו של הטייר-ריסט היפאני קונו אוקומוטו.

הבעייה:

איכות החיים

גבי אנשים כמותם, שהעסקנות פוליטית לא נראתה להם כעניין ש' כדאי להשקיע בו מאמץ, זמן ומרץ, הש' תחפות במילחמת הבחירות היא בבחינת כניסה לעולם חדש. למרות שאינם מתרודים על תפקיד ראש-העיר, הם נוט' לים בה חלק פעיל, משתתפים בסיוורים ובי' חוגי-בית משני עברי המיתרס הפוליטי וחושפים את האני מאמין המוניציפאלי שלהם.

אבניאון, אב לארבעה, תושב רמת-גן עד לפני כשנה, שהתחביב היחיד שהוא מר' שה לעצמו היא צעידה ברגל של חצי שעה ביום, תוקף את בעיות העיר מנקודת מבט של מנהל: "עיר היא עסק כמו כל עסק גדול וצריך לדעת לנהל אותה בהיגיון, בידע ועם חזון, שלצערי אינו קיים בהנ' הלה הנוכחית. עיר כמו תל-אביב היא קומפלקס עצום שצריך לנהל באופן שונה לחלוטין מכפי שעושים להט והליכוד, יש בה בעיות של איכות חיים, נופש, תרבות, שירותים ואכיפת החוק, יש בעיות של אי' זון דמוגרפי ואספקת מקורות תעסוקה. באף אחת מבעיות אלה לא הצליחה ההנה' לה הנוכחית. כל ההצלחות שלה הן עוד מתקופת רבינוביץ'. כל מה שעושה גדול בעיר הזאת נעשה בתקופתו. ציצי' לא עשה שום דבר חדש. מה שהוא עשה זה חגי' גות. אלא שעיר אינה קריבל. צריך לב' נות קודם מידרכות בשכונות לפני שמחד' שים את המידרכות ברחוב דינגוף."

רוטלוי, אב לשלושה, הנשוי לשופטת, הנוער סבינה רוטלוי, נגן כנור לשעבר שתחביבו העיקרי היא האזנה למוסיקה. מסגור על הנהלת העיר הנוכחית ומבקש לאפשר לה לממש את יעדיה לעתיד. גם הוא דוגל בדעה, שאיכות החיים היא ה' הכי חשובה של עיר כתל-אביב; "אני

הוא יצור סביבתי, שה' בתחום המגורים שלו, מהבעיות הגדו' הזמן. מן הראוי' או ממנה אני' היום לתרום

רגל". אמר לו ספיר: "לי אתה יכול לומר את האמת, אני לא אשתך". ספיר לא היה מסוגל להאמין שאנשים רציניים כארנון מגלים התעניינות בנוש' אים שכאלה.

סיפור זה, מבטא, אולי יותר מכל, את אישיותו הסגונית של יעקב ארנון נרדפים על-ידי הנאצים בהולנד עקב היותו יהודים, ועקב היות ארנון אחד ממנ' היגיו התנועה הציונית שם. מצאו הוא ואשתו מיקלט בכפר קטן בדרומה של ארץ השפלה. במשך שנות הכיבוש הנאצי חיו כנוצרים, ואיש מתושבי הכפר לא ידע את זהותם האמתית.

"החיים עם הגויים לימדוני שאפשר לש' נוא כובשים גם אם הם רק כובשים ולא משמידים עם, כפי שהיו הגרמנים" אמר ארנון. "אין מקום להשוואה בין הגרמנים לבינינו, אולם הדוגמה הטובה ביותר שאני מוצא היא זו של ההולנדים בתקופת ה' כיבוש. כל החלטה שביצעו הגרמנים, ו' תהיה טובה או רעה עבור ההולנדים, זכתה מייד בביקורות ועם כיוון שההולנ' דים לא האמינו שכובשים מסוגלים לרצות בטובתם."

סיפורים יש לארנון רבים: "היית מא' מין, למשל, שהייתי מורה של אנה פרנק? היא היתה תלמידה רגילה ביותר בבית הספר שבו לימדתי. אני בטוח שאף אחד מהמורים לא העלה בדעתו שהיא בעלת אישיות רגישה ומעניינת כל-כך. יש עוד הרבה סיפורים. אני חושב שיום אחד את' יישב ואכתוב אותם."

בשנת 1934, והוא בן 20, הוסמך להור' ראת הנהלת-חשבונות. במשך כל תקופת לימודיו היה ארנון פעיל בפועלי ציון ובקהילה היהודית בהולנד. בשנת 1936 נבחר לתפקיד יו"ר ההסתדרות הציונית ההולנדית, ומאוחר יותר היה ליו"ר הפד' רציה של כל תנועות-הנוער בהולנד.

בשנת 1938 החליט לעלות לארץ-ישר' אל, אך קיבל היתר-עלייה משילטונות המנדט הבריטי רק שנתיים מאוחר יותר, בדיוק יום אחד לפני שנכבשה הולנד על-ידי הנאצים.

במשך כל שנות מילחמת-העולם ה' שנייה חי ארנון במחתרת. בתחילה הס' תתר אצל חברים באמסטרדם, ואחר-כך הוברח בעזרת מיסמכים מזוייפים לדרומה של הולנד. "אז איבדתי את אמוני בני' רות ובמיסמכים" הוא אמר. "במשך ה' מילחמה עבדתי כפקיד במשרד ההקצבה ההולנדי, ולא היה בידי אפילו מיסמך אחד שלא היה מזוייף."

במארס 1948 עלה ארצה עם אשתו, לבי' אה, שהסתתרה עימו כל שנות המלחמה ועם בנם הבכור אריה, שהיה בן תשעה חודשים, ונתבקש מייד על-ידי מינהלת העם להכין תוכנית לפיקוח על היהלור' מים. עוד לפני הכרות העצמאות שימש כמפקח ארצי על היהלומים, וכשקמה המ' דינה ב' 15 במאי 1948, הוטל על ארנון להקים את המחלקה הממשלתית לפיקוח על היהלומים במשרד-המיסחר והתעשייה. "הסכמתי לעבוד כפקיד ממשלתי באופן זמני, אולם הזמניות הזו ארכה 22 שנים", כעבור ארבע שנים עבר ארנון, על-מי בקשת מנכ"ל האוצר דאז דויד הורביץ, למשרד האוצר, שם החל את דרכו כסגן המפקח על מטבע-חזן. כעבור שמונה חר' דשים הקים, בעזרת חמישה כלכלנים צעיר' רים, את ה"יחידה החשובה במשק" — אגף התקציבים שבראשה עמד עד לשנת 1956 עת מונה, על-ידי שר-האוצר דאז, לוי אשכול, לתפקיד מנכ"ל משרד-האוצר, שבו שימש 14 שנים.

מספר ארנון: "על לוי אשכול אני רור' צה לומר כי אהבתי את האיש מאד, ובמ' שך השנים נקשרו בינינו קשרי ידידות

חברת-החשמל, ויו"ר האגודה לטיפוח ספורטאים מצטיינים. בפוליטיקה לא עסק: "היו לי התלבטויות רבות בקשר לדרכה של מיפלת העבודה, שגברו והלכו בעיקר אחרי מילחמת ששת-הימים. אולם על פי השקפתי, המושפעת מהחינוך ההולנדי ש' קיבלתי, אל להם לפקידים ממשלתיים לה' יות מעורבים בפוליטיקה."

בסוף שנת 1969, כשקיבל לידיו פינחס ספיר, את תיק האוצר בשנית, פרש ארנון. "אינני יודע אם הייתי נשאר בשירותו של שר אחר", הוא אמר, "אבל היו בינינו חילוקי-דעות לגבי דרך ניהול אוצר ה' מדינה."

"אני רץ,

כי אני מפחד!"

שעזב את שירות המדינה, החל מג' בש את עמדותיו. המעשה הפוליטי ה'

ארנון ואשכול וידויים אישיים

ראשון שבו נטל חלק היה "מיכתב הפרופ' סורים נגד הסטאטוס-קו", שנשלח לראש-הממשלה גולדה מאיר.

"ראיתי", הוא מספר, "איך במשך הש' גים איבדה מיפלת העבודה את דרכה. ההתעשרות הקלה, הזילזול בחשיבותן של גביית המיסים, הרדיפה אחר משקיע-חוץ בכל מחיר, הפריעו לי מאד. חיפשתי מיס' גרת חדשה, ולא היתה. ב' 1973 עזבתי את מיפלת העבודה, אולם רק לקראת הבחיר' רות של 1977 מצאתי את המיסגרת ש' חיפשתי כל-כך, בדמות מחנה שלי שהיה לי חלק קטן בהקמתו.

מדוע אני רץ למועצת עיריית ירוש' לים? כי אני מפחד! כן, אני חושש שמא דברים קטנים שהם בתחום החלטות ה' עירייה, הם שימנעו את השלום. אין לי יומרות רבות, אולם אם נצליח לקבל כמה מנדטים, אולי נוכל לשמש כלשון-המאז' ביים.

"מילכד זאת, בתחום הכלכלי יש לי כמה השגות. ייתכן שטדי קולק חזק מאד בכל' הנוגע לקבלת תרומות, אולם הוצאת הכס' פים אינה הצד החזק שלו, והיינו נכס' להיות לו עזר-כנגדו.

"הייתי רוצה לראות חלוקה אחרת של תקציב העירייה, יותר כסף לשיפור רמת החיים של הנוקקים הרבים בעיר, במקום למוזיאונים, גם מוזיאונים ומוסדות תר' בות הם דבר חשוב מאד, אבל בראש סולם העדיפויות עומדים האזרחים הנתונים במצוקה.

"איך אני רואה את ירושלים בומן שלום?" ארנון מחייך. "זאת השאלה הח' שובה ביותר! הייתי רוצה מאד לראות את ירושלים, שכל-כך חשובה לנו ולכולם בעיר מאוחדת וחופשית. ירושלים יכולה להיות בירה לא רק של מדינת ישראל, אלא גם של ערביי ישראל, שבה יהיו לתור' שבים זכויות של חופש תרבותי, לאומי ודתי, ורק שלא יאמרו עלי שאני נאיווי!"

מועמד ארנון (עם פינחס ספיר) התנכ"ל הלך לכדורגל

אמיתיים אמיצים עדי-כדיכך שבהיותו ראש ממשלה נהג לספר לי את צרותיו. "אשכול הואשם בכך שלא קיבל החלטה לפתוח במילחמת ששת-הימים שזוע לפני שפרצה. אחרי הניצחון במילחמה הסביר לכתב שידורי ישראלי, מדוע לא רצה ש' התחלת המלחמה תוקדם. הוא לא ידע שהכתב מקליט אותו, ודבריו, נשמעו מגומגמים כיוון שלא העלה בדעתו שמק' ליטים אותו. מאוחר יותר, כששודרו הדב' רים שאמר, נשמע מגמגם ומבולבל.

"כאב לו מאד, לאשכול, שצחקו עליו. כששאלתי אותו מדוע, בעצם, לא הדי' ליט על הקדמת המלחמה, הזכיר לי את ההצבעה בממשלה שבה היו תישעה שרים בעד ותישעה נגדו, ואמר: "כשיש תיש' עה נגד ותישעה בעד, לא מחליטים על מלחמה!"

כל אותה התקופה שבה עבד אר' נון במשרד-האוצר, עסק בפעילות צי' בורית ענפה, ושימש בין השאר מנהל ה' רשות לתכנון כלכלי במשרד ראש-הממ' שלה, חבר פעיל בדירקטוריון המנהל של

לבד מסיפורים צבר הד"ר ארנון גם תארים רבים, מאז שימש כיו"ר ההסתדר' רות הציונית של הולנד ועד שהתמנה כ' מועמד מחנה שלמ"י לראשות מועצת עיר' ריית ירושלים. במשך 14 שנים, ובשירותם של ארבעה שרים, שימש ארנון מנכ"ל משרד-האוצר, שאליו הגיע ביום שבו בוצע בישראל הפיחות הראשון — ב' פברואר 1952, ושאותו עזב בינואר 1970, אחרי שלושה פיתוחים נוספים.

יעקב ירנון נולד באמסטרדם למישפחה ידית גדולה וותיקה. "לא נולדתי כ' י", הוא מעיד על עצמו, "אולם בבית ה' שבת וכשרות."

בשנת 1932, עת מלאו לו 16, סיים את ה' התיכון והכשיר עצמו במשך ה' היות יהלומן. אז הצטרף לתנועת ה' שבה מצא שילוב של אידי' סוציאליסטית, הומאניסטית וציר' יחד. בחיותו בן 18 החל לומד' הנהלת חשבונות באוניברסיטת ה'ם, ובמקביל עבד כמינהלן במיפ' לומים המישפחתי.